

JULIA QUINN
ΚΑΙ
SHONDA RHIMES

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
ΣΑΡΛΟΤ

*Πριν τους Μπρίτζερτον, μια Βασίλισσα
θα αγωνιστεί να κερδίσει την αγάπη.*

OXIS

Για τη Λίσα Κους.

Δεν θα μου λείψεις, γιατί η φιλία μας θα ζει παντοτινά.

Και επίσης για τον Πολ. Θα το πω ξεκάθαρα εδώ:

ΟΛΑ ΗΤΑΝ ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΙΔΕΑ.

– J. Q.

Στις κόρες μου. Η καθεμιά σας είναι και μια βασίλισσα.

– S. R.

Αγαπητέ ευγενικό αναγνώστη, αγαπητή ευγενική αναγνώστρια,
αυτή είναι η ιστορία της Βασίλισσας Σάρλοτ, από τη σειρά βιβλίων
Μπρίτζερτον.

Δεν είναι μάθημα Ιστορίας.

Είναι μυθοπλασία, εμπνευσμένη από πραγματικά γεγονότα.

Ήταν επιλογή των συγγραφέων να αφήσουν ελεύθερη τη φαντασία τους.

Απολαύστε τη.

Αγαπητέ ευγενικέ αναγνώστη, αγαπητή ευγενική
αναγνώστρια,

η πιο κρύα περίοδος του έτους έγινε ακόμη ψυχρότερη με τη θλιβερή αναγγελία θανάτου της Διαδόχου Πριγκίπισσας. Η εγγονή του αγαπητού μας Τζορτζ Γ' και της Βασίλισσας Σάρλοτ πέθανε κατά τον τοκετό μαζί με το μωρό της.

Και ενώ οι καρδιές μας πενθούν την απώλεια της Διαδόχου Πριγκίπισσας, η σκέψη μας πενθεί ακόμη περισσότερο για το μέλλον της ίδιας της μοναρχίας. Διότι το Στέμμα καλείται τώρα να διαχειριστεί μια κρίση. Μια κρίση που μόνο να φανταστεί μπορεί κανείς πόσο ενοχλεί τη Βασίλισσα Σάρλοτ, που με σιδερένια πυγμή ρύθμιζε η ίδια τα προξενιά και τα γαμήλια συμφωνητικά μεταξύ των μελών της αριστοκρατίας.

Η Συντάκτρια, όπως και ολόκληρη η Αγγλία, δεν μπορεί παρά να ελπίζει πως η Βασίλισσα Σάρλοτ θα κατευθύνει πλέον τις προσπάθειές της για προξενιά στο εσωτερικό της ίδιας της οικογένειας. Σε τελική ανάλυση, η Μεγαλειοτάτη έχει δεκατρία παιδιά, και προς το παρόν κανένα δεν έχει δώσει έναν διάδοχο για τον θρόνο. Τουλάχιστον όχι κάποιον που να είναι νόμιμο τέκνο.

Κι αυτό μας κάνει να αναρωτιόμαστε: Τελικά η υποτιθέμενη ικανότητα της Βασίλισσας να κάνει καλά προξενιά μήπως είναι απλώς λόγια;

Τα Κοινωνικά Νέα της λαίδης Γουίσλνταουν,
10 Νοεμβρίου 1817

Πενήντα έξι χρόνια νωρίτερα...

ΣΑΡΛΟΤ

ΕΣΞΕ, ΑΓΓΛΙΑ
ΛΑΝΤΟΝ ΡΟΟΥΝΤ

• • •

8 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1761

Όπως όλα τα μέλη της γερμανικής αριστοκρατίας, η Πριγκίπισσα Σοφία Σάρλοτ του Μέκλενμπουργκ-Στρέλιτς είχε πολλά ονόματα. Σοφία, όπως η γιαγιά της από την πλευρά της μητέρας της, η Σοφία Αλμπερτίν του Έρμπαχ-Έρμπαχ, κόμησα από τη γέννησή της και δούκισσα από τον γάμο της. Σάρλοτ, από τον πατέρα της, τον Σαρλ Λουί Φρέντερικ του Μέκλενμπουργκ-Στρέλιτς, ο οποίος ήταν δευτερότοκος γιος και είχε πεθάνει προτού προλάβει να πάρει τη θέση του ως κεφαλή της οικογένειας. Και ύστερα ήταν τα εδάφη, πλήθος διάφορων εδαφών και φέουδων που αποτελούσαν την κληρονομιά της. Ήταν φυσικά το Μέκλενμπουργκ-Στρέλιτς και το Έρμπαχ-Έρμπαχ, αλλά ήταν επίσης και η Σαξονία-Χιλντμπουργκχάουζεν, το Σβάρτσμπουργκ-Ζόντερχαουζεν και, αν κανείς ήθελε να πάει ακόμη πιο πίσω, το Βάλντεκ-Αϊζενμπέργκ.

Χαιρόταν όλα της τα ονόματα και ένιωθε περήφανη για το καθένα ξεχωριστά, αλλά εκείνο που της άρεσε περισσότερο ήταν το Λότι.

Λότι. Ήταν το πιο απλό απ' όλα, αλλά δεν ήταν αυτός ο λόγος

που το προτιμούσε. Σε τελική ανάλυση, το γούστο της σπανίως έκλινε προς την απλότητα. Της άρεσαν οι ψηλές, περίτεχνες περούκες και τα μεγαλοπρεπή φορέματα, και ήταν σίγουρη ότι κανείς άλλος στην οικογένειά της δεν απολάμβανε περισσότερο από εκείνη την πολυπλοκότητα της μουσικής και της τέχνης.

Όχι, δεν ήταν ένα πλάσμα απλό.

Σίγουρα δεν ήταν.

Όμως της άρεσε να τη φωνάζουν *Λότι*. Της άρεσε επειδή σπανίως την αποκαλούσαν έτσι. Έπρεπε να τη *γνωρίζεις* για να την αποκαλείς *Λότι*.

Έπρεπε, για παράδειγμα, να ξέρεις ότι την άνοιξη το αγαπημένο της επιδόρπιο ήταν η τάρτα με σμέουρα και βερίκοκο, ενώ τον χειμώνα το στρούντελ με μήλο, αν και η αλήθεια ήταν πως γενικά τρελαινόταν τόσο για τα φρούτα όσο και για τα γλυκά, και όλα τα γλυκά με φρούτα ήταν τα αγαπημένα της.

Όσοι τη φώναζαν *Λότι* γνώριζαν επίσης ότι όταν ήταν μικρό κορίτσι, της άρεσε να κολυμπά στη λίμνη δίπλα στο σπίτι της (όταν ο καιρός ήταν αρκετά ζεστός, κάτι που σπανίως συνέβαινε). Ήξεραν επίσης πως όταν η μητέρα της της απαγόρευσε αυτή την απόλαυση (με τον ισχυρισμό πως η Σάρлот ήταν πια πολύ μεγάλη για τέτοιες επιπολαιότητες), η Σάρлот δεν της μίλησε για τρεις βδομάδες. Η ειρήνη αποκαταστάθηκε μόνο αφού η Σάρлот έγραψε μια εκπληκτικά λεπτομερή νομική πραγματεία, τονίζοντας τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις όλων των εμπλεκόμενων μερών. Η μητέρα της δεν είχε πειστεί αμέσως από τα επιχειρήματα της Σάρлот, αλλά ο μεγαλύτερος αδελφός της, ο Αντόλφους, είχε παρέμβει τότε. Τα επιχειρήματα της Σάρлот ευσταθούσαν, είπε. Είχε αποδείξει πως διέθετε λογική, κρίση και εξυπνάδα, και σίγουρα θα έπρεπε να ανταμειφθεί γι' αυτό.

Και ήταν επίσης ο Αντόλφους εκείνος που είχε καθιερώσει το

χαϊδευτικό Λότι. Κι αυτός ήταν και ο αληθινός λόγος που προτιμούσε το συγκεκριμένο όνομα. Της το είχε χαρίσει ο αγαπημένος της αδελφός.

Α, λάθος, ο *τέως αγαπημένος της* αδελφός.

«Δίνεις την εντύπωση πως είσαι άγαλμα», έλεγε τώρα ο Αντόλφους, χαμογελώντας της λες και η Σάρλοτ δεν είχε περάσει τις τρεις τελευταίες βδομάδες εκλιπαρώντας τον να μην την παντρέψει με έναν άγνωστο.

Η Σάρλοτ ήθελε πολύ να τον αγνοήσει. Θα ήθελε πολύ να μη χρειαστεί να του απευθύνει πια ούτε μία λέξη για όλο το υπόλοιπο της ζωής και των δυο τους, αλλά ακόμη κι αυτή αναγνώριζε πόσο ανώφελο θα ήταν ένα τέτοιο πείσμα. Άλλωστε βρίσκονταν μαζί σε μια άμαξα κάπου στα νοτιοανατολικά της Αγγλίας και είχαν τόσο μακρύ δρόμο μπροστά τους όσο και πίσω τους.

Έπληττε και συγχρόνως ήταν εξοργισμένη, ένας συνδυασμός που ποτέ δεν έχει καλά αποτελέσματα.

«Τα αγάλματα είναι έργα τέχνης», του αποκρίθηκε παγερά. «Και η τέχνη είναι όμορφη».

Αυτή η δήλωση έκανε τον αδελφό της να χαμογελάσει. «Η τέχνη μπορεί να είναι πραγματικά πολύ όμορφη όταν τη βλέπεις», της απάντησε, χωρίς να κρύψει ότι το διασκεδάζε λίγο. «Εσύ, αντιθέτως, δείχνεις αυτή τη στιγμή εντελώς γελοία έτσι όπως κάθεσαι».

«Προσπαθείς να μου πεις κάτι;» τον ρώτησε απότομα η Σάρλοτ.

Σήκωσε τους ώμους του. «Εδώ και έξι ώρες δεν έχεις κινηθεί καθόλου».

Οχ. Οχ! Δεν έπρεπε να το έχει θίξει αυτό. Η Σάρλοτ τον κοίταξε κατάματα με τα σκούρα της μάτια και με τόση ένταση στο βλέμμα, που κανονικά εκείνος θα έπρεπε να τρομοκρατηθεί. «Φοράω με-τάξι της Λιόν. Κεντημένο με ινδικά ζαφείρια. Και φορτωμένο με δαντέλες διακοσίων χρόνων».

«Και είσαι πανέμορφη», της είπε. Άπλωσε το χέρι του για να της χτυπήσει χαϊδευτικά το γόνατο, αλλά βιάστηκε να το αποτραβήξει μόλις πρόσεξε την έκφρασή της.

Ήταν δολοφονική.

«Προφανώς λοιπόν οι πολλές κινήσεις θα είχαν ως αποτέλεσμα τα ζαφείρια να σκίσουν τις δαντέλες», γρύλισε η Σάρлот. Γρύλισε στην κυριολεξία. «Θέλεις λοιπόν να σκίσω τη δαντέλα; Θέλεις;»

Δεν περίμενε να της απαντήσει. Ήξεραν και οι δυο τους πως ο Αντόλφους δεν θα ήθελε καθόλου κάτι τέτοιο. «Και σαν να μη φτάνει αυτό», συνέχισε η Σάρлот, «κάτω από το φόρεμά μου υπάρχει ένα υποστήριγμα φτιαγμένο από κόκαλα φαλαινών».

«Κόκαλα... φαλαινών;»

«Ναι, αδελφέ μου, κόκαλα φαλαινών. *Πέθαναν φάλαινες για να μπορώ εγώ να έχω τώρα αυτή την εμφάνιση*».

Τώρα ο Αντόλφους ξέσπασε σε γέλια. «Λότι...»

«Α, όχι», τον προειδοποίησε η Σάρлот. «Μη με αποκαλείς *Λότι*, λες και νοιάζεσαι».

«Έλα τώρα, *Liebchen*, το ξέρεις ότι νοιάζομαι».

«Το ξέρω, αλήθεια; Επειδή εγώ δεν αισθάνομαι πως δίνεις δεκάρα για μένα. Αντιθέτως, αισθάνομαι να με έχουν δέσει όπως το θηλυκό γουρούνι που το πάνε στον βωμό για θυσία».

«Σάρлот...»

Του έδειξε τα δόντια της. «Μήπως θα μου βάλεις κι ένα μήλο στο στόμα;»

«Σάρлот, *πάψε*. Σε επέλεξε ένας βασιλιάς. Είναι τεράστια τιμή».

«*Αυτό ακριβώς*», του πέταξε έξαλλη η Σάρлот. «Αυτός είναι κι ο λόγος που είμαι θυμωμένη. Τα ψέματα. Και δεν σταματάς να μου λες ψέματα».

Πραγματικά δεν μπορούσε να ανεχτεί άλλο αυτά τα ατελείωτα

ψέματα. Όχι, αυτό δεν ήταν τιμή. Δεν είχε ιδέα τι ακριβώς ήταν, αλλά πάντως δεν ήταν μεγάλη τιμή.

Ο Βασιλιάς Τζορτζ ο Γ' της Μεγάλης Βρετανίας και της Ιρλανδίας είχε εμφανιστεί από το πουθενά (για την ακρίβεια μάλιστα, οι άνθρωποι του είχαν εμφανιστεί, καθώς ο ίδιος δεν είχε καταδεχτεί να έρθει σε καμία επαφή), έχοντας εντελώς ανεξήγητα αποφασίσει πως εκείνη, η Σοφία Σάρλοτ του Μέκλενμπουργκ-Στρέλιτς θα γινόταν η Βασίλισσά του.

Του Μέκλενμπουργκ-Στρέλιτς! Είχαν ταξιδέψει ως εκεί, είχαν διανύσει όλη την τεράστια απόσταση ως το *Μέκλενμπουργκ-Στρέλιτς*. Η Σάρλοτ αγαπούσε την ιδιαίτερη πατρίδα της, με τις λίμνες με τα ατάρacha νερά και τις κατάφυτες πεδιάδες, αλλά είχε απόλυτη επίγνωση ότι το Μέκλενμπουργκ-Στρέλιτς θεωρούνταν μία από τις λιγότερο σημαντικές περιοχές ολόκληρης της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας.

Για να μη μιλήσει και για την απόσταση. Οι σύμβουλοι του Βασιλιά θα πρέπει να είχαν προσπεράσει ταξιδεύοντας πολλές δεκάδες δουκάτα και πριγκιπάτα –γεμάτα δούκισσες και πριγκίπισσες–, προτού φτάσουν στο Μέκλενμπουργκ-Στρέλιτς.

«Δεν σου λέω ψέματα, Σάρλοτ», είπε ο Αντόλφους. «Αυτή είναι η αλήθεια. Επέλεξαν εσένα».

Αν η Σάρλοτ είχε άνεση κινήσεων μέσα στο υποστήριγμα από κόκαλα φαλαινών, θα είχε στραφεί να τον αντιμετωπίσει ευθέως. Αλλά επειδή δεν μπορούσε να κινηθεί, αναγκάστηκε να περιοριστεί σε ένα παγερό, λοξό βλέμμα. «Και πόσο δύσκολο ήταν δηλαδή να κάνουν μια επιλογή;» τον ρώτησε. «Τι χρειαζόνταν; Τίποτα το ιδιαίτερο. Κάποια που να μπορεί να κάνει πολλά μωρά. Κάποια που να ξέρει να διαβάζει. Κάποια που να διαθέτει όλα τα κοινωνικά χαρίσματα. Κάποια με βασιλική καταγωγή. Αυτές ήταν όλες κι όλες οι προϋποθέσεις».

«Αυτά δεν είναι λίγα, *Liebchen*».

«Όχι, αυτό δεν είναι τεράστια τιμή για μένα. Κι εσύ όφειλεις να τους είχες πει να επιλέξουν κάποια άλλη. Κάποια αρκετά ανόητη ώστε να το θέλει».

«Μα δεν ήθελαν κάποια ανόητη. Ήθελαν εσένα».

Για όνομα του Θεού, δεν ήταν δυνατόν να είναι τόσο αργόστροφος. «Αντόλφους, σκέψου», του είπε ικετευτικά. «Γιατί εμένα; Θα μπορούσαν να έχουν όποια θέλουν. Οποιαδήποτε. Κι όμως ήρθαν από τόσο μακριά, διένυσαν μια τόσο μεγάλη απόσταση για να έρθουν σ' εμένα. Κάποιος λόγος θα πρέπει να υπάρχει γι' αυτό».

«Ναι, επειδή εσύ είσαι τόσο ιδιαίτερη».

«Ιδιαίτερη;» Είχε μείνει σχεδόν με το στόμα ανοιχτό διαπιστώνοντας την αφέλειά του. Όχι, δεν ήταν αυτό. Ο Αντόλφους δεν ήταν αφελής, απλώς προσπαθούσε τώρα να την κατευνάσει, σαν να ήταν κάποιο ανόητο παιδί, σαν να ήταν υπερβολικά τυφλή ή ηλίθια, ώστε να μπορεί να διακρίνει τον ιστό της δολοπλοκίας που εξυφαινόταν γύρω της. «Τους είμαι εντελώς άγνωστη», είπε. «Όπως και για μας αυτοί είναι εντελώς άγνωστοι. Δεν είναι δυνατόν να με θεωρείς τόσο αδαή. Υπάρχει κάποιος λόγος που θέλουν εμένα, μια άγνωστη, μια εντελώς ξένη. Και σίγουρα αυτός ο λόγος δεν μπορεί να είναι καλός. Και ξέρω ότι κάτι περίεργο συμβαίνει, επειδή δεν με έχεις καν κοιτάξει στα μάτια από τη στιγμή που μου το ανακοίνωσες».

Ο Αντόλφους χρειάστηκε λίγα δευτερόλεπτα προτού μπορέσει να της απαντήσει. Αλλά κι όταν το έκανε, τα λόγια του ήταν ανώφελα και χωρίς ουσία: «Είναι κάτι καλό, Λότι. Θα είσαι ευτυχισμένη».

Τον κοίταξε, κοίταξε εκείνον τον άντρα που πίστευε άλλοτε πως τον ήξερε καλύτερα από οποιονδήποτε άλλον άνθρωπο στον κόσμο. Ήταν ο αδελφός της, η κεφαλή της οικογένειάς τους μετά

τον θάνατο του πατέρα τους πριν από εννέα χρόνια. Και είχε ορκιστεί να την προστατεύει. Της είχε πει πως ήταν καλή και πως άξιζε πολλά, κι εκείνη *είχε πιστέψει* πως εννοούσε όσα της έλεγε.

Θα έπρεπε όμως να ξέρει καλύτερα. Ο Αντόλφους ήταν άντρας και όπως όλοι οι άντρες έβλεπε τις γυναίκες σαν πόνια, που μπορούσαν να τα μετακινούν οπουδήποτε στην Ευρώπη χωρίς ούτε μία φορά να σκεφτούν την ευτυχία τους.

«Δεν έχεις ιδέα», του είπε χαμηλόφωνα.

Εκείνος δεν μίλησε.

«Ισχυρίζεσαι πως θα είμαι ευτυχισμένη σαν να υπάρχει κάποιος τρόπος να το γνωρίζεις αυτό. Ή σαν να αρκεί να το πεις για να γίνει πραγματικότητα. Αλλά με ρώτησες ποτέ εμένα τι στ' αλήθεια θέλω; Όχι, ποτέ δεν με ρώτησες».

Ο Αντόλφους άφησε να του ξεφύγει ένας μικρός αναστεναγμός που φανέρωνε εκνευρισμό. Ήταν ξεκάθαρο, η αδελφή του δοκίμαζε την υπομονή του. Αλλά τη Σάρλοτ δεν την ένοιαζε, και ο θυμός της την έκανε απερίσκεπτη.

«Πες στον αμαξά να κάνει αναστροφή. Δεν πρόκειται να το κάνω αυτό», ανήγγειλε.

Το πρόσωπο του Αντόλφους σκλήρυνε. «Θα το κάνεις. Έχω ήδη υπογράψει το γαμήλιο συμφωνητικό».

«Όχι».

«Ναι».

«Αδελφέ». Του χάρισε ένα επιτηδευμένα εγκάρδιο χαμόγελο. «Πες στον αμαξά να στρίψει αυτή τη στιγμή, διαφορετικά θα πηδήξω κάτω. Και θέλεις να μάθεις τι θα συμβεί αν πηδήξω;»

«Είμαι σίγουρος ότι θα μου πεις, ακόμη κι αν δεν θέλω».

«Λοιπόν αυτός ο κορσές που φοράω, που είναι φτιαγμένος από το πιο ακριβό κόκαλο φάλαινας, είναι πολύ εύθραυστος. Και είναι επίσης πολύ, πάρα πολύ αιχμηρός. Και επειδή, όπως προφανώς

γνωρίζεις, ακολουθώ πάντα την τελευταία λέξη της μόδας, είναι και πολύ στενός». Η Σάρлот πίεσε ένα δάχτυλό της πάνω στον κορσέ για να του δείξει τι εννοούσε, αλλά τελικά το αστείο γύρισε εις βάρος της. Δεν αισθανόταν καθόλου τα πλευρά της, και όσο για το δάχτυλό της, ήταν σαν να το είχε χτυπήσει σε έναν τοίχο.

«Να χαλαρώσουμε λίγο τον κορσέ;» της πρότεινε ο αδελφός της.

«Όχι, δεν θα τον χαλαρώσουμε», του απάντησε μέσα από τα δόντια της. «Πρέπει να είμαι στην τρίχα όταν φτάσω, κι αυτό σημαίνει πως πρέπει να παραμείνω εγκλωβισμένη μέσα σ' αυτό το τερατώδες πράγμα. Κι έτσι λοιπόν, αν μοιάζω με άγαλμα, μια εικόνα που στα δικά σου μάτια φαίνεται γελοία, είναι επειδή δεν μπορώ να κινηθώ. Ή μάλλον, επειδή δεν τολμώ να κινηθώ. Το φόρεμά μου είναι τόσο κομψό, που αν κινηθώ λίγο περισσότερο απ' όσο πρέπει, μπορεί να κοπώ φέτες και να μαχαιρωθώ μέχρι θανάτου από τα εσώρουχά μου».

Ο Αντόλφους ανοιγόκλεισε τα μάτια του.

«Τι μεγάλη τύχη να είσαι κυρία!» μουρμούρισε εκνευρισμένη.

«Είσαι πολύ αναστατωμένη».

Ναι, ήθελε να τον σκοτώσει.

«Σάρлот...»

«Είναι πάντως μια υπαρκτή επιλογή», είπε εκείνη. «Να αρχίσω να κινούμαι. Το σκέφτηκα. Να επιλέξω να σκοτωθώ από τα ίδια μου τα εσώρουχα. Μάλλον υπάρχει εδώ κάποια ειρωνεία, την οποία ομολογώ πως δεν μπορώ ακόμα να διακρίνω ξεκάθαρα. Το κωμικό στοιχείο το αντιλαμβάνομαι. Τώρα όσον αφορά την ειρωνεία... όχι πλήρως».

«Σάρлот, σταμάτα, το εννοώ».

Όμως η Σάρлот δεν μπορούσε να σταματήσει. Ο νους της είχε πάρει φωτιά. Ο θυμός της ήταν απολύτως δικαιολογημένος, και

ήταν επίσης έντρομη, ενώ το κάθε μίλι που διένυαν την έφερνε πιο κοντά σε ένα μέλλον το οποίο δεν κατανοούσε. Ήξερε τι συνέβαινε, αλλά δεν ήξερε τον λόγο για τον οποίο συνέβαινε, κι αυτό την έκανε να νιώθει ανόητη και ανίσχυρη.

«Πόσο μας μένει, μία ώρα ακόμα;» συνέχισε. «Λοιπόν, νομίζω ότι αν φανώ προσεκτική με τις κινήσεις μου, σίγουρα θα κατορθώσω να πεθάνω από αιμορραγία προτού φτάσουμε στο Λονδίνο».

Ο Αντόλφους έδινε την εντύπωση πως συγκρατούσε με δυσκολία ένα απελπισμένο μουγκρητό. «Όπως σου είπα, είσαι αναστατωμένη. Είσαι φορτισμένη συναισθηματικά. Καταλαβαίνω...»

«Καταλαβαίνεις; Αλήθεια; Πολύ θα ήθελα να καταλάβαινες πραγματικά. Επειδή, βλέπεις, δεν είμαι αναστατωμένη. Ούτε φορτισμένη συναισθηματικά. Είμαι θυμωμένη. Και επίσης δεν μπορώ να πάρω ανάσα. Και τα δύο χάρη σ' εσένα, αδελφέ μου».

Ο Αντόλφους σταύρωσε εκνευρισμένος τα χέρια του.

«Θα το κάνω», τον προειδοποίησε. «Θα πηδήξω και θα με διαπεράσει αυτός ο ηλίθιος κορσές, και θα αιμορραγήσω μέχρι θανάτου».

«Σάρλοτ!»

Αυτή τη φορά επιτέλους η Σάρλοτ σταμάτησε. Ήταν πολύ σπάνιες οι φορές που ο Αντόλφους της μιλούσε σ' αυτόν τον τόνο. Για την ακρίβεια η Σάρλοτ δεν θυμόταν να το είχε ξανακάνει ποτέ.

Μπροστά στα μάτια της εξαφανιζόταν ο στοργικός της αδελφός και τη θέση του έπαιρνε ο άτεγκτος και αυστηρός δούκας του Μέκλενμπουργκ-Στρέλιτς. Ήταν αγχωτικό. Ήταν εξοργιστικό. Και έκανε το μικρό κοριτσάκι που εξακολουθούσε να κατοικεί βαθιά στην καρδιά της να θέλει να κλάψει.

«Ξέρω ότι έπρεπε να είμαι πιο αυστηρός μαζί σου όταν πέθαναν η μητέρα και ο πατέρας», της είπε. «Σου επέτρεπα να διαβάξεις υπερβολικά και ενέδιδα σε κάθε σου καπρίτσιο και επιπολαιότητα.

Γι' αυτό λοιπόν αισθάνομαι πως είμαι κι εγώ υπεύθυνος για το ότι έχεις γίνει ακραία ισχυρογνώμων και πιστεύεις εσφαλμένα πως δικαιούσαι να παίρνεις αποφάσεις. Δεν δικαιούσαι. Εγώ παίρνω τις αποφάσεις. Κι αυτός ο γάμος θα γίνει».

«Δεν βλέπω για ποιο λόγο δεν θα μπορούσες απλώς να...»

«Επειδή αυτοί είναι η Βρετανική Αυτοκρατορία, κι εμείς μια μικρή επαρχία στη Γερμανία!» βρυχήθηκε έξαλλος ο αδελφός της. Η Σάρлот ζάρωσε λίγο. Μόνο λίγο.

«Δεν είχαμε επιλογή», της είπε μέσα από τα δόντια του. «Δεν είχα επιλογή. Θέλεις να σου δώσω έναν λόγο γιατί διάλεξαν εσένα; Ε, λοιπόν. Δεν ξέρω. Δεν έχω καμία απάντηση να σου δώσω. Δεν μπορώ να σκεφτώ έναν καλό λόγο. Στην πραγματικότητα ο λόγος μπορεί να είναι φρικτός. Ξέρω ότι κανείς με όψη σαν τη δική σου ή σαν τη δική μου δεν παντρεύτηκε ποτέ έναν απ' αυτούς τους ανθρώπους. Ποτέ. Αλλά δεν μπορώ να αμφισβητήσω ανοιχτά τις προθέσεις τους! Επειδή δεν μπορώ να κάνω εχθρό της χώρας μας το ισχυρότερο έθνος σε ολόκληρο τον κόσμο. Το θέμα έληξε». Έγειρε μπροστά γεμάτος θυμό και ανυπομονησία, ίσως ακόμη και παραίτηση. «Γι' αυτό λοιπόν πάψε επιτέλους, κάνε το καθήκον σου απέναντι στη χώρα μας και φρόντισε να το κάνεις με ευχαρίστηση!»

Η Σάρлот τώρα ζάρωσε περισσότερο. Επειδή, για μία φορά, ο Αντόλφους δεν της έλεγε ψέματα. Το δέρμα του ήταν μελαψό. Και το δικό της δέρμα ήταν μελαψό. Στο χρώμα της σοκολάτας, στο ζεστό, βαθύ χρώμα του ξύλου. Και δεν χρειαζόταν καν να δει από κοντά τον Βασιλιά Τζορτζ τον Γ' της Μεγάλης Βρετανίας και της Ιρλανδίας για να διαπιστώσει πως το δικό του δέρμα ήταν διαφορετικό.

Τότε λοιπόν γιατί; *Γιατί* εκείνος έκανε μια τέτοια επιλογή; Ήξερε τι έλεγαν οι Ευρωπαίοι με το ανοιχτόχρωμο δέρμα για τους

ανθρώπους σαν αυτή. Ποιος ο λόγος λοιπόν να «μολύνει» το δικό του γενεαλογικό δέντρο με ένα κορίτσι μαυριτανικής καταγωγής; Το δικό της γενεαλογικό δέντρο οδηγούσε στην Αφρική, και δεν είχαν περάσει πολλές γενιές από τότε.

Επομένως ποιος ο λόγος να τη θέλει;

Τι τους έκρυβε;

«*Liebchen*», της είπε ο Αντόλφους. Αναστέναξε και το βλέμμα του μαλάκωσε. Ήταν και πάλι απλώς ο μεγάλος της αδελφός. «Δυπάμαι για όλο αυτό. Αλλά υπάρχει και πολύ χειρότερη μοίρα από το να παντρευτεί μια γυναίκα τον Βασιλιά της Αγγλίας».

Η Σάρλοτ ξεροκατάπιε και κοίταξε έξω από το παράθυρο τα τοπία της αγγλικής υπαίθρου που προσπερνούσαν γρήγορα με την άμαξα. Ήταν καταπράσινα και έσφυζαν από ζωή. Πεδιάδες και δάση, και χωριουδάκια με τις γραφικές εκκλησίες τους και τους κεντρικούς δρόμους τους. Σκέφτηκε πως μάλλον δεν διέφεραν και πολύ από τα τοπία της πατρίδας της, μόνο που ως εκείνη τη στιγμή δεν είχε δει ούτε μία λίμνη.

Ζητούσε λοιπόν τόσα πολλά όταν ήθελε απλώς να δει μια λίμνη;

«Θα επιστρέψω ποτέ στο παλάτι του Μίρο;» ρώτησε ήρεμα, με σιγανή φωνή.

Το βλέμμα του αδελφού της έγινε νοσταλγικό, ίσως και κάπως θλιμμένο. «Κατά πάσα πιθανότητα όχι», παραδέχτηκε. «Αλλά ούτε και θα το θέλεις. Σε έναν χρόνο από τώρα θα είμαστε υπερβολικά χωριάτες για τα γούστα σου».

Η Σάρλοτ είχε την παράξενη αίσθηση πως αν βρισκόταν κάπου αλλού, αν ήταν κάποια άλλη, ίσως και να ξεσπούσε σε κλάματα. Χθες μόλις, τα δάκρυά της θα είχαν κυλήσει. Καυτά και θυμωμένα, με όλο το πάθος της νιότης της.

Όμως τώρα επρόκειτο να γίνει Βασίλισσα. Δεν μπορούσε πλέον να κλαίει. Ό,τι κι αν είναι αυτό μέσα στον άνθρωπο που δημιουργεί

τα δάκρυα, που σχηματίζει τους λυγμούς, είχε πια σφραγιστεί μέσα της.

«Κάθισε πιο πίσω στη θέση σου», του είπε. Τράβηξε τα χέρια της από τα δικά του και τα ακούμπησε αποφασιστικά στα γόνατά της. «Θα μου τσαλακώσεις το φόρεμα. Πρέπει να δείχνω άψογη όταν φτάσουμε, έτσι δεν είναι;»

Το παλάτι της την περίμενε.

TZOPTZ

ΑΝΑΚΤΟΡΟ ΣΕΝΤ ΤΖΕΪΜΣ

ΛΟΝΔΙΝΟ

• • •

8 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1761

Τον περισσότερο καιρό τον Τζορτζ δεν τον πείραζε να είναι βασιλιάς.

Τα προνόμια που απέρρεαν από αυτό ήταν προφανή. Είχε στη διάθεσή του περισσότερα χρήματα απ' όσα θα μπορούσε ποτέ να ξοδέψει οποιοσδήποτε άλλος άνθρωπος, πολλά παλάτια που μπορούσε να τα αποκαλεί σπίτια του και έναν πραγματικό μικρό στρατό από υπηρέτες και συμβούλους, που διαρκώς σκόνταφταν ο ένας πάνω στον άλλο από τον ζήλο τους να ικανοποιήσουν κάθε επιθυμία του, κάθε του καπρίτσιο.

Σοκολάτα για πρωινό, με ακριβώς τρεις κουταλιές ζάχαρη και μία στάλα κρέμα; Αμέσως, Μεγαλειότατε, και το φλιτζάνι με το αργυρό χείλος καταφτάνει.

Ένα αντίτυπο της *Ιστορίας των Παχύφυτων* του Ρίτσαρντ Μπράντλεϊ; Κανένα πρόβλημα, και δεν έχει την παραμικρή σημασία που το σύγγραμμα εκδόθηκε το 1739, θα σας το βρούμε αμέσως!

Έναν μικρό ελέφαντα; Ίσως χρειαστεί να περιμένετε λίγους μήνες μέχρι να τον έχετε, όμως εμείς θα το δρομολογήσουμε αμέσως.

Ας σημειωθεί πάντως πως ο Τζορτζ ουδέποτε ζήτησε να του φέρουν έναν ελέφαντα, οποιουδήποτε μεγέθους. Αλλά μάλλον τον χαροποιούσε να ξέρει πως θα μπορούσε αν ήθελε.

Κι έτσι λοιπόν, κατά κανόνα, το να είναι βασιλιάς ήταν πολύ ευχάριστο γι' αυτόν. Κατά κανόνα ναι, αλλά όχι πάντα· η αλήθεια όμως είναι πως δεν μπορούσε να παραπονιέται, επειδή το να παραπονιέσαι που είσαι βασιλιάς σίγουρα σε κάνει να ακούγεσαι σαν *κόπανος*.

Υπήρχαν πάντως και τα αρνητικά. Για παράδειγμα, δεν μπορούσε να απολαύσει παρά ελάχιστη ιδιωτικότητα. Όπως ακριβώς συνέβαινε τώρα. Ένας άνθρωπος υπό φυσιολογικές συνθήκες θα μπορούσε να απολαύσει ένα ξύρισμα από τον έμπιστο υπηρέτη του χωρίς να ακούει τίποτα άλλο εκτός από το κελάηδημα των πουλιών, που θα έμπαινε απ' το ανοιχτό παράθυρο, όμως στο δωμάτιο του Τζορτζ είχαν εισβάλει η μητέρα του και ένας από τους συμβούλους του.

Και κανείς από τους δυο τους δεν έδειχνε την παραμικρή διάθεση να πάψει να μιλάει.

«Της έκαναν πρόβα στο φόρεμά της όταν έφυγα από το δωμάτιό της», ανήγγειλε η Πριγκίπισσα Ογκάστα.

«Όλα βαίνουν καλώς», μουρμούρισε ο λόρδος Μπιουτ.

«Ήθελε να φορέσει ένα τερατούργημα από το Παρίσι. Από το Παρίσι!»

Ο Μπιουτ ένευσε, μια μάλλον διπλωματική κίνηση, που δεν φανέρωνε ούτε συμφωνία ούτε διαφωνία. «Αν δεν κάνω λάθος, η πρωτεύουσα της Γαλλίας θεωρείται κέντρο της μόδας».

Ο Τζορτζ έκλεισε τα μάτια του. Ήταν παράξενο, αλήθεια, που παρουσία του οι άλλοι είχαν την τάση να μιλάνε πιο ελεύθερα όταν είχε τα μάτια του κλειστά, λες και με έναν παράδοξο τρόπο έτσι *δεν τους άκουγε*.

Μόνο που δεν μπορούσε να καταφεύγει συχνά σ' αυτό το μικρό τέχνασμα· δεν ήταν δυνατόν, λόγου χάριν, να κλείνει κανείς τα μάτια του όταν καθόταν σε έναν θρόνο ή δεχόταν τους αξιωματούχους του κράτους. Αλλά σε στιγμές σαν αυτή, έτσι γερμένος με μια ζεστή πετσέτα γύρω από τα μάγουλα και τον λαιμό του, καθώς περίμενε να έρθει ο υπηρέτης του με τη σαπουνάδα για το ξύρισμα και το κοφτερό ξυράφι, μπορούσε να αποδειχτεί πολύ διαφωτιστικό.

Επειδή το θέμα της συζήτησης της Πριγκίπισσας Ογκάστα με τον λόρδο Μπιουτ ήταν η μνηστή του Τζορτζ, κάτι το οποίο δεν θα ήταν ίσως τόσο συναρπαστικό αν ο Τζορτζ είχε δει έστω και μία φορά εκείνη τη μνηστή την οποία επρόκειτο να παντρευτεί σε έξι ώρες.

Έτσι είχαν τα πράγματα στη ζωή ενός βασιλιά. Θα σκεφτόταν ίσως κανείς πως το να έχεις λάβει από τον ίδιο τον Θεό το χρίσμα σου εξασφαλίζει τουλάχιστον το δικαίωμα να ρίξεις μια ματιά στη μέλλουσα σύζυγό σου... πριν από τον γάμο. Αλλά όχι, ένας βασιλιάς παντρεύεται για το καλό της χώρας του και όχι επειδή του το υπαγορεύει η καρδιά του ή ο πόθος του. Στην πραγματικότητα δεν είχε καν σημασία που δεν θα έβλεπε τη Σοφία Σάρλοτ του Μέκλενμπουργκ-Στρέλιτς προτού ανταλλάξουν τους γαμήλιους όρκους τους. Στην πραγματικότητα, δεδομένων των συνθηκών, μπορεί και να ήταν καλύτερα έτσι.

Και πάλι όμως τον έτρωγε η περιέργεια.

«Πρόκειται να παντρευτεί έναν Βασιλιά της Αγγλίας», συνέχισε η μητέρα του. «Οφείλει να φορέσει ένα φόρεμα εντελώς αγγλικό. Ξέρεις τι φορούσε το πρωί, όταν ήρθε να μου υποβάλει τα εέβη της;»

«Δυστυχώς δεν το πρόσεξα, κυρία».

«Φραμπαλάδες και γαλλικές δαντέλες. Ήταν υπερβολή για

μια πρωινή επίσκεψη. Και ζαφείρια. Ζαφείρια το πρωί. Όσο για τη δαντέλα της, ήταν φτιαγμένη από μοναχές. Μοναχές! Μήπως λουπόν νομίζει πως είμαστε καθολικοί;»

«Είμαι σίγουρος πως ήθελε απλώς να κάνει καλή εντύπωση στη μέλλουσα πεθερά της», αποτόλμησε να πει ο Μπιουτ.

Αλλά η Πριγκίπισσα Ογκάστα ρουθούνησε περιφρονητικά. «Α, αυτοί οι Ηπειρωτικοί! Είναι εντελώς απορροφημένοι από τον εαυτό τους».

Ο Τζορτζ επέτρεψε στον εαυτό του να χαμογελάσει. Η μητέρα του καταγόταν από το δουκάτο του Σαξ-Γκότα-Άλτενμπουργκ. Και δεν θα μπορούσες να βρεις ένα μέρος τόσο κεντρικά στα ηπειρωτικά όσο η Γκότα.

Αλλά η Ογκάστα ήταν Πριγκίπισσα της Μεγάλης Βρετανίας εδώ και είκοσι πέντε χρόνια, περισσότερο δηλαδή από τη μισή της ζωή ως τώρα. Υποτίθεται πως θα γινόταν βασίλισσα, αλλά στερήθηκε αυτή την τιμή όταν ο πατέρας του Τζορτζ, Πρίγκιπας της Ουαλίας τότε, χτυπήθηκε στο στήθος από μια μπάλα του κρίκετ και πέθανε λίγο αργότερα. Το Στέμμα είχε τη δυνατότητα να προσπεράσει μία γενιά, πηγαίνοντας από παππού σε εγγονό, και χωρίς σύζυγο που θα γινόταν βασιλιάς, η Ογκάστα δεν μπορούσε να γίνει βασίλισσα.

Ακόμη κι έτσι όμως, είχε αφιερώσει εξ ολοκλήρου τον εαυτό της στη χώρα. Η Πριγκίπισσα Ογκάστα είχε γεννήσει εννέα πρίγκιπες και πριγκίπισσες, και όλα της τα παιδιά μιλούσαν τα αγγλικά σαν μητρική τους γλώσσα. Και έτσι ο Τζορτζ δεν απορούσε που η μητέρα του μιλούσε τώρα σαν να ήταν πραγματική Βρετανή.

«Είναι γοητευτικό κορίτσι, πάντως», δήλωσε ο Μπιουτ. «Το πρόσωπό της είναι πολύ ελκυστικό. Και συμπεριφέρθηκε όπως αρμοζε. Θα έλεγα πως το παράστημά της ήταν βασιλικό».

«Ναι, βέβαια», συμφώνησε η Ογκάστα. «Μόνο που... είναι πολύ σκούρα».

Ο Τζορτζ άνοιξε τα μάτια του διάπλατα. Αυτό ήταν κάτι απρόσμενο. «Σκούρα είναι και η γη», είπε. «Σκούρα σαν τον κόρακα», πρόσθεσε.

Η μητέρα του γύρισε προς το μέρος του. Τα βλέφαρά της τρεμόπαιξαν. «Μα τι στον κόρακ...» άρχισε, αλλά συγκρατήθηκε προτού εκτροχιαστεί σε ένα αθέλητο λογοπαίγνιο, προς μεγάλη στενοχώρια του Τζορτζ. Εκείνου του άρεσαν πολύ τα λογοπαίγνια, ηθελημένα ή αθέλητα. Του άρεσε πολύ να ακούει τις λέξεις να πλέκονται μεταξύ τους, ακόμη κι αν αυτό σήμαινε πως οι προτάσεις του θα απαρτίζονταν από μερικές εκατοντάδες λέξεις. Αυτό δεν ήταν δικό του πρόβλημα.

Ήταν βασιλιάς. Και οι μεγάλες προτάσεις ήταν ένα δικαίωμα που είχε εκ γενετής.

«Μα τι σχέση», άρχισε πάλι η μητέρα του, προτού προλάβει ο Τζορτζ να ξετυλίξει μέσα του ολόκληρο τον μίτο του συλλογισμού του, «τι σχέση έχει η γη με αυτό που είπα;»

«Την αγαπώ τη γη», της αποκρίθηκε ο Τζορτζ, θεωρώντας αυτή την εξήγηση επαρκή.

«Και μήπως όλοι μας δεν την αγαπάμε;» μουρμούρισε ο Μπιουτ.

Ο Τζορτζ τον αγνόησε. Δεν τον συνεριζόταν τον Μπιουτ· τις περισσότερες φορές τού ήταν πολύ χρήσιμος, και μάλιστα οι δυο τους μοιράζονταν μια κοινή αγάπη για τη φυσική φιλοσοφία και τις επιστήμες. Αλλά μερικές φορές γινόταν ενοχλητικός.

«Η γη είναι σκούρα, είναι καφετιά», είπε πάλι ο Τζορτζ. «Η γη, από την οποία ξεπηδά όλη η ζωή και κάθε ελπίδα. Είναι σκούρα. Και είναι υπέροχη».

Η μητέρα του τον κοίταξε. Ο Μπιουτ στράφηκε κι αυτός και τον κοίταξε. Ο Τζορτζ απλώς σήκωσε τους ώμους του.

«Και πάλι όμως», επέμεινε η μητέρα του, «κανείς δεν μας είχε ενημερώσει πως είναι τόσο μελαψή».

«Κι αυτό αποτελεί πρόβλημα;» ρώτησε ο Τζορτζ κλείνοντας πάλι τα μάτια του. Είχε μόλις φτάσει ο Ρέινολντς με το ξυράφι του και ήταν πολύ πιο χαλαρωτικό όταν είχε τα μάτια του κλειστά. Αν και, λογικά, κανείς δεν θα έπρεπε ποτέ να νιώθει υπερβολικά χαλαρός με ένα ξυράφι τόσο κοντά στον λαιμό του.

«Όχι, ασφαλώς όχι», αποκρίθηκε βιαστικά η μητέρα του. «Το μόνο σίγουρο είναι πως εμένα δεν με νοιάζει τι χρώμα έχει το δέρμα της».

«Θα σε ένοιαζε όμως αν ήταν μαβί».

Σιωπή. Μέσα του ο Τζορτζ χαμογέλασε.

«Θα μου προκαλέσεις ημικρανία», είπε τελικά η μητέρα του.

«Υπάρχουν τόσοι γιατροί στο παλάτι», έσπενσε να την καθησυχάσει ο Τζορτζ. Αυτό ήταν αλήθεια. Υπήρχαν πολύ περισσότεροι γιατροί απ' όσους θα μπορούσε να χρειαστεί ποτέ ένας άνθρωπος.

Εκτός αν αυτός ο άνθρωπος ήταν βασιλιάς προφανώς. Ένας βασιλιάς χρειαζόταν πλήθος γιατρών κοντά του. Και ειδικότερα ο συγκεκριμένος βασιλιάς.

«Ξέρεις πολύ καλά ότι δεν θα πάθω στ' αλήθεια ημικρανία», του αποκρίθηκε θυμωμένη η μητέρα του. «Όμως, Τζορτζ, πραγματικά τώρα, μπορείς να μ' αφήσεις να ολοκληρώσω αυτό το οποίο προσπαθώ να πω;»

Ο Τζορτζ έκανε μια καταφατική χειρονομία. Ήταν μια κίνηση που άρμοζε σε βασιλιάδες και την είχε μάθει από τόσο μικρός, ώστε την έκανε πια αυθόρμητα.

«Δεν ήμασταν προετοιμασμένοι ότι θα ήταν τόσο μελαψή», είπε η μητέρα του.

«Πράγματι», είπε ο Μπιουτ, χωρίς να συνεισφέρει καθόλου στη συζήτηση.

«Και δεν βγαίνει το σκούρο χρώμα της».

Ακούγοντας αυτά τα λόγια, ο Τζορτζ άνοιξε έκπληκτος τα μάτια του. «Τι πράγμα;»

«Δεν βγαίνει το σκούρο χρώμα της», επανέλαβε η μητέρα του. «Της έτριψα το μάγουλο για να βεβαιωθώ».

«Για όνομα του Θεού, μητέρα», της είπε ο Τζορτζ, καθώς ανασηκώνονταν στην καρέκλα του. Ο Ρέινολντς αναπήδησε προς τα πίσω και μόλις που πρόλαβε να μην κόψει με το ξυράφι του τον βασιλικό λαιμό.

«Πες μου σε παρακαλώ ότι δεν επιχειρήσες να γδάρεις το δέρμα της μέλλουσας γυναίκας μου!»

Εκείνη αναρίγησε. «Δεν είχα πρόθεση να την προσβάλω».

«Παρ' όλα αυτά όμως εσύ...» ο Τζορτζ σταμάτησε απότομα σφιγγοντας τη ράχη της μύτης του προσπαθώντας να συγκρατηθεί. *Μη βάλεις τις φωνές, μη βάλεις τις φωνές, μη βάλεις τις φωνές.* Ήταν πολύ σημαντικό να κατορθώσει να παραμείνει ήρεμος. Όταν ήταν ήρεμος, ήταν στα καλύτερά του. Όταν έπαυε να είναι ήρεμος, τότε ο νους του άρχιζε να τρέχει, κι αυτό που χρειαζόταν τούτη τη στιγμή –αυτό που χρειαζόταν πάντα– ήταν να μην τρέχει ο νους του.

Ήρεμα. Ήρεμα.

Πήρε βαθιά ανάσα. «Θεωρώ πως είσαι ευφυής γυναίκα, μητέρα. Σίγουρα συνειδητοποιείς πόσο αγενής ήταν μια τέτοια χειρονομία εκ μέρους σου».

Η στάση της Πριγκίπισσας Ογκάστα, που ήταν ήδη σαν να είχε καταπιεί μπαστούνι, έγινε ακόμη πιο άκαμπτη. «Είμαι η μητέρα του Βασιλιά. Είσαι ο μοναδικός άνθρωπος πάνω από μένα. Αυτό σημαίνει πως δεν είναι δυνατόν να φανώ αγενής σε κανέναν άλλο άνθρωπο εκτός από σένα».

«Αυτό το επιχείρημα είναι σαθρό», της επισήμανε ο Τζορτζ. «Έχασες λοιπόν ότι μόλις πέσει η νύχτα, αυτή θα είναι Βασίλισσα; Και σίγουρα ως Βασίλισσα θα είναι ανώτερη σου».

«Πφφφ... Τυπικά ίσως».

«Αυτή δεν ήταν εξαρχής η επιθυμία σου;»

Αλλά η μητέρα του δεν είχε και πολύ καλές σχέσεις με τη λογική, ειδικά μάλιστα όταν αυτή ερχόταν σε αντίθεση με τα επιχειρήματά της. «Είναι παιδί ακόμα», είπε.

«Είναι δεκαεφτά χρονών. Μου επιτρέπει να σου υπενθυμίσω ότι εσύ ήσουν δεκάξι όταν παντρεύτηκες τον αείμνηστο πατέρα μου;»

«Και γι' αυτό ακριβώς ξέρω πολύ καλά τι λέω. Δεν είχα ίχνος ωριμότητας την εποχή που παντρεύτηκα».

Αυτό έκανε τον Τζορτζ να σταματήσει συλλογισμένος. Ήταν σπάνιο για τη μητέρα του να μιλάει έτσι ανοιχτά για τον εαυτό της.

«Θα χρειαστεί καθοδήγηση», συνέχισε εκείνη. «Την οποία θα της παρέχω εγώ».

«Και θα σας είναι ευγνώμων γι' αυτό», είπε ο λόρδος Μπιουτ.

Για άλλη μία φορά έτοιμος να συμφωνήσει. Ο Τζορτζ όμως τον αγνόησε και γύρισε πάλι στη μητέρα του. «Είμαι σίγουρος πως θα χαρεί πολύ να έχει την καθοδήγηση και τη βοήθειά σου, ειδικά αφού τη μεταχειρίστηκες σαν κάποιο τέρας του τσίρκου».

Η Ογκάστα ρουθούνησε ελαφρά. «Εσύ είσαι πάντα υπερβολικά πρόθυμος να εκθειάσεις τις αρετές της επιστημονικής περιέργειας και της έρευνας. Δεν θα υποτιμήσεις λοιπόν τη δική μου περιέργεια. Ποτέ άλλοτε δεν είχα δει άνθρωπο με το δικό της χρώμα. Δεν έχω ιδέα πώς είναι δυνατόν να συμβαίνει κάτι τέτοιο. Απ' ό,τι γνωρίζω, μια βαφή με βάση το αρσενικό θα κάνει το χρώμα της ίδιο με το δικό μου».

Ο Τζορτζ ξανάκλεισε τα μάτια του. *Θεέ μου, Θεέ μου.*

«Ήξερα απλώς ότι ήταν *ελαφρώς μελαψή*», συνέχισε η Πριγκίπισσα Ογκάστα.

«Πράγματι», μουρμούρισε ο λόρδος Μπιουτ.

Η Ογκάστα στράφηκε προς το μέρος του για συμπαράσταση. «Μα γιατί δεν μας εξήγησε ο Χάρκορτ ποιο ακριβώς είναι το χρώμα της; Θα πρέπει να την είδε όταν πήγε να υπογράψει τα έγγραφα, έτσι δεν είναι;»

«Ανέφερε κάτι για λίγο μαυριτανικό αίμα», επέτρεψε στον εαυτό του να παρατηρήσει ο Μπιουτ.

«Ναι, λίγο», είπε δίνοντας έμφαση στην τελευταία λέξη η Ογκάστα. «Αυτό θα μπορούσε να σημαίνει οτιδήποτε. Έμεινα με την εντύπωση πως το χρώμα της ήταν κάπως σαν του καφέ με γάλα».

«Θα μπορούσε να πει κάποιος πως είναι πράγματι έτσι».

«Όχι όπως πίνω εγώ τον καφέ μου».

«Ο καθένας βάζει στον καφέ του διαφορετική ποσότητα...»

«Πάψτε!» βρυχήθηκε ο Τζορτζ.

Κι αμέσως υπάκουσαν. Ένα ακόμη από τα προνόμια του να είσαι βασιλιάς.

«Δεν θα μιλάτε για τη σύζυγό μου σαν να είναι ένα αναθεματισμένο φλιτζάνι καφέ», τους είπε απότομα.

Τα μάτια της μητέρας του άνοιξαν διάπλατα μόλις άκουσε τον τραχύ τόνο του, αλλά συγκρατήθηκε και δεν μίλησε.

«Μεγαλειότητα», άρχισε ο Μπιουτ.

Ο Τζορτζ τον έκανε να σωπάσει με μια κίνηση του χεριού του. «Μητέρα», της είπε, περιμένοντας μέχρι να στρέψει το βλέμμα της προς το μέρος του για να συνεχίσει· «τελικά εγκρίνεις ή δεν εγκρίνεις αυτόν τον γάμο;»

Τα χείλη της σφίχτηκαν. «Δεν έχει καμία σημασία αν εγώ τον εγκρίνω ή όχι».

«Άσε τις υπεκφυγές. Τον εγκρίνεις ή όχι;»

«Τον εγκρίνω», του απάντησε η μητέρα του, και η αλήθεια είναι πως το είπε με σταθερό και βέβαιο τόνο αυτή τη φορά. «Πιστεύω πως θα είναι καλή για σένα. Ή τουλάχιστον δεν θα είναι κακή».

«Δεν θα είναι... κακή;» επανέλαβε σαν ηχώ ο Τζορτζ.

«Για σένα. Δεν θα σε επιβαρύνει». Και αμέσως μετά, λες και δεν ήξεραν όλοι εκεί μέσα τι ακριβώς εννοούσε, πρόσθεσε: «Δεν πιστεύω ότι θα επιδεινώσει... την κατάσταση σου».

Να το πάλι, λοιπόν. Αυτό για το οποίο δεν μιλούσαν ποτέ ανοιχτά. Ποτέ, εκτός από τις φορές που συνέβαινε, οπότε δεν είχαν άλλη επιλογή.

Η τελευταία φορά υπήρξε πραγματικά φρικτή. Ο Τζορτζ δεν θυμόταν όλες τις λεπτομέρειες· άλλωστε ποτέ δεν τις θυμόταν, απλώς ξυπνούσε αργότερα νιώθοντας εξουθενωμένος και σε κατάσταση σύγχυσης. Αυτό που θυμόταν όμως ήταν ότι πιο πριν συζητούσαν για *κείνη*, για τη γυναίκα που θα γινόταν σύντομα σύζυγός του. Ήταν ήδη καθ' οδόν, είχε επιβιβαστεί σε ένα πλοίο από το Κούξχαφεν, όμως μια φωνή μέσα στο κεφάλι του τον προειδοποιούσε πως αυτή δεν ήταν η κατάλληλη χρονική στιγμή για ένα ταξίδι. Δεν ήταν *ασφαλής* η στιγμή για ένα ταξίδι.

Θα έχανε το φεγγάρι.

Ωστόσο τι στο καλό σήμαινε αυτό; Ούτε ο ίδιος ήξερε να το εξηγήσει, παρότι τα λόγια αυτά είχαν βγει από τα δικά του χείλη.

Δεν ήταν σίγουρος για το τι συνέβη στη συνέχεια. Ως συνήθως τεράστια κομμάτια από τη μνήμη του τα είχε καταπιεί το κενό. Ο Τζορτζ πάντα παρομοίαζε αυτό το παράξενο φαινόμενο με μια ατμοσφαιρική ομίχλη, μια ομίχλη που έμοιαζε να διαρρέει από το στόμα του ενώ εκείνος κοιμόταν, και γινόταν όλο και πιο αραιή, όλο και πιο λεπτή, μέχρι που διαλυόταν στον αέρα.

Μνήμη σαν ομίχλη. Θα ακουγόταν ποιητικό... αν δεν επρόκειτο για τη δική του μνήμη.

Το επόμενο πράγμα που θυμόταν ο Τζορτζ ήταν να ξυπνάει στο Βασιλικό Κολέγιο Ιατρών. Ένωθε μάλλον σαν να τον είχαν

ξυπνήσει απότομα από έναν ελαφρύ ύπνο. Η μητέρα του ήταν εκεί, μαζί με μια μικρή ομάδα γιατρών.

Ένας από αυτούς μάλιστα είχε βοηθήσει πραγματικά.

Κι αυτό ήταν μια ευχάριστη αλλαγή.

«Μου επιτρέπετε να συνεχίσω, Μεγαλειότατε;»

Ο Τζορτζ κοίταξε τον Ρέινολντς, ο οποίος στεκόταν ήσυχος σε όλη τη διάρκεια της συνομιλίας, με το ξυράφι σε ετοιμότητα. Ο Τζορτζ σήκωσε τον δείκτη του για να του δώσει να καταλάβει πως χρειαζόταν ένα λεπτό ακόμα, και στράφηκε πάλι προς τη μητέρα του. «Από τη μία μου λες ότι στηρίζεις αυτόν τον γάμο κι από την άλλη ακούγεσαι επιφυλακτική. Πολύ θα ήθελα ν' ακούσω την εξήγησή σου για όλο αυτό».

Η Ογκάστα έμεινε για μια στιγμή σιωπηλή. «Πρέπει να γίνουν κάποιες διευθετήσεις», είπε. «Και γρήγορα».

«Οι άνθρωποι θα πουν πολλά», παρατήρησε ο λόρδος Μπουτ.

«Οι άνθρωποι θα πουν πολλά», συμφώνησε κι εκείνη μαζί του. «Κι αυτό αποτελεί βέβαια πρόβλημα. Δεν θέλουμε να νομίζουν πως δεν γνωρίζαμε από την αρχή».

«Τι, ότι το δέγμα της είναι μελαψό;» ρώτησε ο Τζορτζ.

«Ακριβώς. Πρέπει να τους κάνουμε να πιστέψουν ότι θέλαμε να είναι έτσι. Ότι ίσως... ίσως με αυτή την απόφασή μας προσπαθούμε να κάνουμε μια δήλωση προς τα έξω. Ότι επιθυμούμε την ένωση της υψηλής κοινωνίας».

«Έχουμε ήδη ολοκληρώσει τις εμπορικές συμφωνίες», είπε ο λόρδος Μπουτ. «Αλλά *θα μπορούσαν* να ακυρωθούν...»

«Δεν μπορούμε να ακυρώσουμε τον βασιλικό γάμο την ίδια μέρα που έχει οριστεί να γίνει», του αποκρίθηκε απότομα η Ογκάστα.

«Μα όχι, για όνομα του Θεού», μурμουρίσε ο Τζορτζ. Δεν ήθελε ούτε να φανταστεί καν τις φήμες που θα ακολουθούσαν μια τέτοια εξέλιξη.

«Η Αυλή μπορεί να μην τη δεχτεί», είπε ο Μπιουτ. «Αυτό είναι ένα πρόβλημα».

Η Ογκάστα όμως δεν ήταν διατεθειμένη να ακούσει τίποτα από όλα αυτά. «Είμαστε το Παλάτι. Τίποτα απολύτως δεν είναι πρόβλημα αν εμείς δεν πούμε πως είναι πρόβλημα. Αυτό είναι αναμφισβήτητο, σωστά;»

Ο Μπιουτ καθάρισε τον λαιμό του. «Ναι, είναι».

«Και ο Βασιλιάς είναι η κεφαλή της Εκκλησίας της Αγγλίας και ο κυβερνήτης των εδαφών. Επομένως τίποτα απολύτως δεν θα μπορούσε ποτέ να είναι πρόβλημα για το Παλάτι. Δεν συμφωνείτε, λόρδε Μπιουτ;»

«Τίποτα απολύτως».

«Τότε λοιπόν! Τα πράγματα θα γίνουν όπως το Παλάτι επιθυμεί να γίνουν. Έτσι δεν πρέπει να γίνουν, λόρδε Μπιουτ;»

«Μάλιστα. Έτσι».

«Καλώς». Η φωνή της Ογκάστα ήταν ζωηρή, ο τόνος της διεκπεραιωτικός. «Επομένως η επιλογή του Βασιλιά ήταν ηθελημένη και σκόπιμη. Και για να το καταστήσουμε αυτό ακόμη πιο ξεκάθαρο, θα επεκτείνουμε τη λίστα των καλεσμένων στον γάμο. Και θα προσθέσουμε μερικούς απ' το ευρύτερο περιβάλλον της νύφης».

Τα μάτια του Μπιουτ άνοιξαν διάπλατα. «Θέλετε να πείτε...» άρχισε.

«Εγώ δεν λέω τίποτα, απολύτως τίποτα. Ο Βασιλιάς λέει». Έβαλε το χέρι της πάνω στην καρδιά της, δίνοντας την τυπική εικόνα της γυναικείας ακεραιότητας και ειλικρίνειας. «Εγώ είμαι απλώς και μόνο η μητέρα του. Δεν λέω τίποτα».

Ο Τζορτζ δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα γέλιο ακούγοντας αυτή τη δήλωση.

Το μοναδικό σημάδι όμως πως η Ογκάστα τον είχε ακούσει ήταν ένα ανεπαίσθητο σφίξιμο των μυών γύρω από το στόμα της.

Σχεδόν δεν έκανε καν παύση προτού συνεχίσει λέγοντας στον λόρδο Μπιουτ: «Ο Βασιλιάς επιθυμεί να διευρύνει τη λίστα των προσκεκλημένων του για τον γάμο προσθέτοντας κάποια άτομα από την πλευρά της νύφης».

Ο Τζορτζ χαμογέλασε. Επιτέλους είχε καταλάβει. Η μητέρα του ήταν πανέξυπνη.

«Μα ναι, ασφαλώς, Υψηλοτάτη». Το βλέμμα του λόρδου Μπιουτ πήγε από την Ογκάστα στον Τζορτζ και μετά επέστρεψε στην Ογκάστα. «Ήθελα μόνο να παρατηρήσω... συνειδητοποιεί ο Βασιλιάς πως ο γάμος είναι σε έξι ώρες;»

«Το συνειδητοποιεί», απάντησε με ένα πλατύ χαμόγελο ο Τζορτζ.

«Τους Ντάνμπερι, νομίζω», είπε η Ογκάστα. «Ο παππούς σου συνήθιζε να μιλάει γι' αυτούς, αν θυμάμαι καλά;»

«Δεν έχω ιδέα», ήταν η ειλικρινής απάντηση του Τζορτζ.

«Ναι, συνήθιζε να μιλάει γι' αυτούς», επέμεινε σε σταθερό τόνο η Ογκάστα. «Καλά, όχι βέβαια για τους τωρινούς Ντάνμπερι. Δεν θα ήταν δυνατόν να τους είχε γνωρίσει. Αλλά γνώριζε τον πατέρα. Απίστευτα πλούσιος. Διαμάντια νομίζω. Από την Αφρική». Έριξε ένα λοξό βλέμμα στον λόρδο Μπιουτ. «Κρατάτε σημειώσεις;»

«Ναι», απάντησε βιαστικά εκείνος ψαχουλεύοντας για χαρτί. Ο Τζορτζ του ευχήθηκε νοερά καλή τύχη. Δεν ήταν και πολύ πιθανόν να έβρισκε χαρτί στο δωμάτιο όπου τον ξύριζαν και τον έντυναν.

«Και ποιους άλλους λέτε;» ρώτησε η Ογκάστα. «Τους Μπάσσετ;»

«Ναι, εξαιρετική επιλογή», συμφώνησε ο Μπιουτ εξακολουθώντας να ψάχνει παντού για χαρτί και μια πένα. «Μου επιτρέπετε να προτείνω και τους Κεντ;»

Η Ογκάστα ένευσε πως επιδοκίμαζε. «Ναι, κι αυτοί μας κάνουν. Είμαι σίγουρη ότι υπάρχουν κι άλλοι. Αφήνω σ' εσάς και στον λόρδο Χάρκορτ να βρείτε και ποιοι άλλοι ακόμη θα ήταν κατάλληλοι».

«Μα φυσικά, όπως επιθυμεί η Υψηλότητά σας. Θα ετοιμάσω αμέσως τις προσκλήσεις». Ο Μπιουτ ξερόβηξε. «Αλλά δεν παύει να είναι πρόσκληση της τελευταίας στιγμής. Ίσως έχουν κανονίσει κάτι άλλο».

Η Ογκάστα απέρριψε ως γελοία αυτή την ιδέα με μια κίνηση του χεριού της. Ήταν μια βασιλική χειρονομία, και ο Τζορτζ δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία ότι την έκανε όσο αυθόρμητα την έκανε κι ο ίδιος. «Να έχουν κανονίσει κάτι άλλο;» επανέλαβε και μια έκφραση δυσπιστίας απλώθηκε στο πρόσωπό της. «Και ποιος δεν θα ήθελε να παρευρεθεί σε έναν βασιλικό γάμο;»